

De meeste Oostenrijkers zijn zo ongeveer op de skilatten geboren. Dat ze ook enthousiaste en geofende fietsers zijn, bewijzen ze in de zomermaanden. Bijvoorbeeld in de deelstaat Vorarlberg, aan de Bodensee.

Tekst en foto's: Robert B.P. van Weperen

# Mooier dan de plaatjes

**O**p het rechte stuk tik ik 72 kilometer per uur aan. Maar omdat ik de volgende bocht niet wil overslaan, laat ik de snelheidskick geen seconde te lang duren. De remblokken laten de schijfremmen nog net niet wegsmelten. Braaf zak ik naar 27 kilometer per uur met als bonus dat ik weer kan adem halen en om mij heen kan kijken.

Voor mij uit slingert de Silvretta Hochalpenstraße als een grijze, glimmende cobra, naar beneden richting Montafon-dal. Ik tel een tiental haarspeldbochten, die over de steile hellingen van het Silvretta massief zigzaggen. Achter mij de Bielerhöhe, die velen als de Silvretta-pas kennen. Die pas op 2032 meter hoogte heb ik die ochtend op eigen kracht bedwongen. Langzaam maar gestaag, terwijl mijn fietsmaatje mij lachend klopte. Met dubbele snelheid. Op een e-bike. Vorarlberg is nog mooier dan in de brochure. Het panorama van ruige bergen, zacht glooiende heuvels en kleine dorpjes, omringd door akkers, alpenweiden en bossen overtreft elke verwachting. Dit is Oostenrijk, zoals alleen Oostenrijk kan zijn. Mooi is het al vanaf het moment dat we aankomen in Bregenz. Zodra we het station verlaten, worden we bijna van de sokken gereden door een onafgebroken stroom fietsers. Niet toevallig, want hier passeert een van de meest populaire fietsroutes van Europa: de Bodensee-Radweg. Na een laatste inspectie van onze fietsen en bagage, sluiten we ons aan bij deze sliert Genuss-radler zoals ze hier de recreatieve fietsers poëtisch noemen. De meesten van hen zullen zich beperken tot een



Uitzicht op Feldkirch vanuit de Schattenburcht.

## Vorarlberg is Oostenrijk, zoals alleen Oostenrijk kan zijn

dagtripje, maar je kunt ook het hele meer ronden waarbij je de watervallen bij Schaffhausen er gratis bij krijgt. Wij hebben andere plannen. Wij koersen landinwaarts, eerst langs de Rijn, die hier nog een smalle, strak gekanaliseerde rivier is. Binnen de kortste keren worden we links en rechts geflankeerd door twee bergruggen die moeiteloos tot 1500 meter pieken, terwijl wij over een vlakke strook asfalt fietsen, op zo'n 450 meter hoogte. We hoeven niet of nauwelijks te klimmen. Het is hier allemachtig prachtig. Zonder noemenswaardige inspanning bereiken we onze eerste pleis-

terplaats Feldkirch, aan het riviertje de Ill. Met volop terrassen in de oude Marktasse en hun Schattenburg, een middeleeuwse vesting die alleen al om het uitzicht op de stad een bezoek waard is.

De volgende dag fietsen we naar Außerbranz, zo'n 35 kilometer verderop. Hoe dieper we het dal inrijden, des te meer de bergen dichterbij komen. De stad Bludenz lokt ons op een originele manier: met een milde chocolade-geur. Onder meer in deze stad wordt de beroemde chocolade met die lilla-kleurige wikkel gemaakt. Bij de snoepwinkel naast de fabriek staan de liefhebbers van chocolade in de rij. Voor fietsers echter, is het panorama-restaurant op de Muttersberg op 1400 meter hoogte de letterlijke topattractie. De skilift brengt mij er met fiets en al naartoe.

### Sterke troef

Als ik verzadigd ben van het uitzicht, geef ik mij over aan de afdaling. Ontspannen over een breed, verhard, slingerend pad. Het alternatief, steil naar beneden over single track, laat ik liever over aan de 'die-hard' mountainbikers. Ook hier blijkt de sterke troef van dit deel van Oostenrijk: als fietser kun je hier altijd de route kiezen die past bij je niveau. Na Bludenz verlaten we de rivier de Ill en duiken we het Klostersdal in. We volgen het pad direct naast de snelstromende Alfenz. Deze berggrivier gaat nog altijd lekker zijn eigen gang. Voor het eerst moet ik vaker schakelen. Mijn reisgenoot op de e-bike merkt geen verschil, in de eco-stand bereikt hij moeiteloos en met droge oksels de verachtige wellness van hotel Verwall.

Een nieuwe dag, een nieuwe uitdaging. Eerst rijden we naar de skilift van het Sonnenkopf-skigebied. Met fiets en al worden we in de skigondel gelepeld en geluidloos over een landschap getild. Eenmaal boven,



### Wat & Waar

De afstand Amsterdam Bregenz is 820 km. De trein rijdt dagelijks van Utrecht naar Ulm in Duitsland. Daarna is het nog anderhalf uur tot aan Bregenz.

De fietsroute rond het Bodensee 275 km lang. Een goede (e-)bike huren is op veel plekken mogelijk. Info over hotels en bagageservice: [www.bodensee-radweg.com](http://www.bodensee-radweg.com). Montafon heeft de zogenoemde BergePLUS-formule geïntroduceerd. Wie een hotel of B&B boekt bij een van de deelnemers heeft recht op een gratis huurfiets en mag kosteloos deelnemen aan de activiteiten wandelen, fietsen of bergbeklimmen met een gids. ([www.montafon.at/nl/bergeplus](http://www.montafon.at/nl/bergeplus)) Meer toeristische info: [www.vorarlberg.travel](http://www.vorarlberg.travel) en [www.austria.info](http://www.austria.info).

hoeven we alleen nog maar vaart te minderen in plaats van te maken. Op het eerste deel van het traject is meer techniek vereist, omdat er veel losse stenen op de weg liggen. Veel te veel, volgens mijn fietsmaatje, die er voor kiest de moeilijkste stukken te lopen. Het bergwater, dat net als wij richting Montafon-dal koerst, zal uiteindelijk via de Rijn Nederland bereiken. In het dal aangekomen, fietsen we stroomopwaarts tot aan Partenen. Daar wacht onze uitdaging voor de volgende dag: een klim van Partenen naar de Silvretta-Bielerhöhe die 14 kilometer verderop en 1000 meter hoger ligt. Een beproeving in zweet gedrenkt, verdeeld over 32 haarspeldbochten. Het kost mij bijna tweeënhalve uur inspanning voordat ik eindelijk een selfie kan maken bij het bord dat het hoogste punt markeert. Zoals gezegd pakt mijn maatje de col in de helft van de tijd, maar mijn biertje smaakt minstens twee keer zo lekker. Prost, zum Wohl Vorarlberg!



Milka koeien.